

Трейс
ОТ МОНАКО

КЕРИ МЕЙЕР

ПРОЗОРЕЦ
2023

ВЪВЕДЕНИЕ

МАРТ 1955 ГОДИНА

– Напомни ми отново защо сме тук – каза Пеги на Грейс, като заслони с ръка слънчевите си очила. Макар че все още беше пролет, слънцето в Ямайка грееше силно и топлината му напомняше на изгарящата ирисите жар, която се сипеше върху хълмовете на Холивуд през юли.

– Ние сме в рая, скъпа сестричке. Безсмислено е да питаш защо сме тук. Просто се забавлявай. – Грейс се засмя и вдигна слушалката на кремавия телефонен апарат, за да поръча кана със сок от ананас. Канеше се да помоли да им приготвят дайкири с местния ром, но си каза, че напоследък Пеги иска да си даде почивка от алкохола. Спомни си за Хауъл Конант, който щеше да пристигне с фотоапаратите си по-късно през деня, и за предстоящата в края на месеца церемония за връчване на наградите „Оскар“. Не беше възможно, разбира се, да получи наградата, тъй като на всеки беше ясно, че статуетката ще бъде връчена на Джуди Гарланд за ролята ѝ във филма „Роди се звезда“.

Но номинацията беше комплимент за нея. Президентът на „Метро Голдуин Майер“ Дор Шари едва ли щеше да си затваря дълго очите за този факт, макар че филмът „Провинциалистката“ не беше излязъл от неговото студио и беше отчасти в нарушение на

ценния ѝ договор с него. Ако искаше да работи с нея, Шари трябваше да направи някои жертви. Дори и той би трябвало да си дава сметка, че тя ще загуби част от звездното си величие, ако я принуждава да играе в глупави филми като „Зелен огън“, просто защото са продукция на „Метро Голдуин Майер“. Същото се отнасяше и за Олег Касини. Ако искаше да прекара живота си с нея, както твърдеше, той трябваше да обуздае ревността си. Грейс беше работила прекалено упорито, за да се примири. Това беше нейният живот и нейната кариера. Трябваше да накара Шари и Олег да започнат да я възприемат сериозно. След като в продължение на седем години беше заставала пред камерата, вече бе запозната със силата ѝ, а Хауъл Конант беше перфектното средство, с което можеше да я упражнява.

Пеги влезе в бунгалото и остави Грейс сама на покрития с каменни плочи двор. През портата му се излизаше на лъкатушения бял плаж, прегръщан от плискащата се синя вода. Грейс усещаше песъчинките под босите си крака и мърдаше пръстите си. Не беше лакирала ноктите си. Сложи ръце на кръста си, присви очи, заслепена от бялата светлина, вдиша дълбоко и усети, че раменете ѝ се повдигат, а дробовете ѝ се изпълват с горещ солен въздух. По този начин се усещаше свободата.

В ума ѝ изплува споменът за една разходка на крайбрежната дървена пътека в Оушън Сити – пътеката между пръстите ѝ, заливащите плажа вълни на Атлантическия океан и крещящите над главата ѝ чайки. Чувстваше се свободна в Ню Джърси, където семейството ѝ прекарваше лятото. Докато караше колело или се разхождаше по плажа, вместо да седи между хладните стени на къщата им в испански стил,

в която поставяше куклени пиеси или четеше романи, родителите ѝ я оставяха на мира. Играеше с часове на русалки и пирати с другите деца, а когато порасна, започна да пъха по някоя книга под кърпата в чантата си. Сетне потегляше надолу по „Бей авеню“, за да чете на спокойствие под чадъра, без да бъде шпионирана от сестрите и брат си.

Сега не лъжеше никого и не угаждаше на никого, освен на себе си. Възнамеряваше да се наслади на почивката си в компанията на по-голямата си сестра, която също се нуждаеше от отдиш.

– Пеги! Хайде да поплуваме в тази божествена вода! – извика Грейс и плесна с ръце, след което влезе в бунгалото.

Седмицата беше прекрасна. Местните бяха по-дружелюбни от хората, които срещаше в Лос Анджелис и Ню Йорк. Накъдето и да погледнеше, виждаше тропически цветя във всички нюанси на оранжевото, червеното и розовото. И купчини от плодове. На всеки пазар Грейс изяждаше по едно манго или по един портокал, които бяха обелени, нарязани на парчета и набучени на клечки.

Дори Пеги, която ставаше все по-потисната вкъщи, се забавляваше. Грейс беше щастлива, че сестра ѝ не си поръчва бира, нито ром в любимия им ресторант, където предлагаха превъзходно ястие с пилешко. Ресторантът беше с пръстен под, а пластмасовите маси и столове бяха разположени под навес от преплетени бананови листа, но Хауъл ги бе убедил да го пробват.

– Един мой приятел, журналист, ми каза, че това е най-добрият ресторант на острова – обясни им той. Грейс беше много доволна, че го послуша, и след като двете със сестра ѝ посетиха ресторанта, написа писмо на Хич. В него се шегуваше, че Лиза Фримонт, превзе-

тата ѝ героиня от „Задният прозорец“, със сигурност ще склони да придружи известния фотограф Джеф Джефрис, докато той прави снимки по целия свят, след като Грейс и Пеги Кели от Филадельфия са в състояние да ядат с пръсти пикантно пиле в Ямайка.

Хауъл успя да улови плуването, мързелуването, яденето, смеха, а водата представляваше неизменен бълбукащ фон на всички тези удоволствия.

– Истинската Грейс Кели, която се чувства добре в кожата си – повтаряше той, клатейки скептично глава. – Досега никой не е виждал толкова естествена и непринудена звезда. – Грейс нямаше търпение да разгледа снимките, след като Хауъл прояви филмите.

В края на седмицата тримата седяха на двора по залез-слънце. Грейс тъкмо се беше насладила на идеално приготвените на скара хамбургери – любимата ѝ храна, без значение колко вкусни бяха другите ястия.

– Искам да ти благодаря – рече Хауъл и вдигна чашата си с ром. – Мислех си, че поемам риск, като се съгласих да те снимам, докато си на почивка. Това не беше правено преди. Но имам чувството, че след като хората видят снимките, ще бъде поставено началото на нова тенденция.

– Смятах, че по този начин ще убия с един куршум два заека – отвърна Грейс. Беше сита, доволна и отпусната. Заради влажния въздух косата ѝ беше залепнала за врата.

– Кои са тези зайци? – попита я Пеги, спомняйки си молбата „Напомни ми отново защо сме тук“ от началото на седмицата.

– Почивка и бягство от Холивуд – отвърна Грейс. – Исках също така да изпълня молбата на Хауъл и да му дам възможност да направи снимки за корицата

на „Колиърс“. Просто не знаех кога би могло да стане това. Получи се много добре. Ако Хауъл не беше тук, никога нямаше да опитаме онова пиле...

– Нито щяхме да открием невероятния плаж от другата страна на острова – съгласи се Пеги.

– Дано да успеем да накараме Шари да се вразуми – рече Хауъл и вдигна многозначително едната си вежда.

– Хауъл, мислиш ли, че съм коварна като Макиавели? – попита Грейс и наклони главата си настрани, както беше правила пред много камери. *Ingénue**. Тя мразеше тази дума, която се беше превърнала в синоним на името ѝ. Но поне се беше научила да използва това поведение в своя полза.

– О, Грейс, тежко и горко на мъжа, за когото ще се омъжиш. Той няма да има никакъв шанс. – Хауъл се засмя и допи рома в чашата си.

– Не се тревожи за съпруга ѝ, Хауъл – обади се сънливо Пеги. – Жените с фамилията Кели проявяват гъвкавост по отношение на мъжете. Татко се увери в това. – Грейс потрепери вътрешно. Джак Кели беше последният мъж, за когото искаше да ѝ бъде напомнено в този момент. Той нямаше да се впечатли от фотосесията, защото не се впечатляваше от нищо.

Грейс не спа добре и на следващия ден, когато Хауъл я снима, докато плуваше, усети, че ръцете и краката ѝ бяха меки като желе. Голяма част от силата, с която бе изпълнена през цялата седмица, се беше изцедила от нея.

След като Грейс извади главата си от водата, Хауъл коленичи във вълните и наклони тялото си наляво, а лицето му беше скрито зад 35-милиметровата камера.

* Простодушна (фр.). – Бел. прев.

– Изглеждаш прекрасно, Грейс – възкликна той. – Ти си по-умна и по-талантлива, отколкото смятат някои хора. Представи си изражението на Шари, когато разбере, че печелиш онзи „Оскар“. – И за момент, докато обективът на фотоапарата се отвори и затвори, тя изви устни в едва забележима усмивка и повярва, че е постигнала невъзможното.

ПЪРВА ГЛАВА

1969 ГОДИНА

Четиридесет години. Досега Грейс не се беше изкушавала да избяга и да се скрие на рождения си ден. Оставаха още няколко месеца до него и Рение, децата и служителите в двореца искаха да знаят как Нейно Светло Височество би искала да празнува.

– Не искам да празнувам – заяви Грейс на Рение, докато отиваха с черния мерцедес на официална вечеря. Малки затворени пространства. Напоследък се виждаха единствено когато се придвижваха от едно събитие към друго.

– Това не ти е присъщо, Грейс – отвърна Рение, докато слагаше дланта си върху нейната. Тя издърпа ръката си и я отпусна върху полата на роклята си от копринен шантунг с прасковен цвят. На следващия ден роклята щеше да се появи на страниците на вестниците. Авторите на статиите щяха да насочат вниманието на читателите към бродерията ѝ и нямаше да споменат почти нищо за книгите, които беше чела на децата в болницата същата сутрин, нито за часовете, които прекарваше, служейки си с изкуството на досадната дипломация, за да бъде сигурна, че по време на предстоящия благотворителен бал на Червения кръст дарителите и високопоставените гости ще бъдат поласкани подобаващо.

– Извинявай, Рение – продължи Грейс, използвайки най-нежния си тон. – Просто... не съм на себе си. – Мъг-

лявостта беше най-добрата ѝ стратегия по отношение на съпруга ѝ. Рение не се интересуваше от чувствата и мислите ѝ. Тя дълго време се измъчваше от факта, че той я разбира погрешно или не се опитва да я разбере. Неотдавна обаче осъзна, че това правеше живота ѝ в Монако по-лесен. Ако Рение не я попиташе, не беше нужно да му дава обяснение за каквото и да било. По този начин успяваше да запази силите си за случаите, когато между тях възникваха разногласия.

– Би ли се опитала да дойдеш на себе си до дванайсети ноември? – попита я той. – Защото поданиците ни много биха искали да отдадат почит на принцесата си на специалния ѝ ден. Опасявам се, че няма да ни разберат, ако решим да не празнуваме. – Тонът на Рение беше спокоен, но Грейс си даваше сметка, че през следващата седмица той ще се промени, ако тя не отсъпи. Рение свъси тъмните си вежди и нацупи пълните си устни, с което искаше да ѝ покаже, че е наясно относно причината за нежеланието ѝ да сподели този интимен момент с населението на княжеството.

Грейс усещаше иронията, с която беше свързано отбелязването на рождения ѝ ден: ако Рение вдигнеше прекалено голям шум, жестът му щеше да бъде възприет като възхвала и упоритата ѝ работа в полза на княжеството щеше да остане на заден план. Мария-Антоанета с чанта „Ерме“ и диамантена тиара. Грейс беше наясно, че ако реши да не празнува рождения си ден официално и просто отиде да хапне бургери със семейството си, облечена с любимите си дънки и пуловер, заради които старата ѝ приятелка и любима дизайнерка Едит Хед я наричаше дропла, ще изгуби доверието на изисканото княжество, чиито поданици очакваха от нея да изглежда по всяко време като модна икона. За нея беше невероятно и депресиращо,

че след близо тринайсет години брак все още ѝ се налага да се справя с тази парадоксална ситуация. Предишната седмица тя отиде в болницата, чийто ремонт беше организирана със същите грижи и внимание, с които повечето жени подхождаха към домовете си, и я беше превърнала от занемарено в модерно лечебно заведение. Тъй като знаеше, че ще бъде снимана, докато посещава пациентите в онкологичното отделение, беше облякла семпъл летен костюм и бе обула гуменките си „Кедс“, които според дванайсетгодишната ѝ дъщеря Каролина бяха грозни.

Грейс помоли фотографите да не снимат краката ѝ и им обясни, че е обула гуменки вместо обувки с високи токчета, за да посети колкото е възможно повече пациенти, без да се озове в ортопедичното отделение. Смяташе, че шегата ще разведри атмосферата, но няколко медицински сестри се намръщиха, а една от тях поклати глава, за да ѝ покаже, че не одобрява решението ѝ. Сестрата беше много стара и загорялото ѝ лице беше прорязано от бръчки в резултат от излагането му на слънце през лятото в продължение на много години. Грейс потисна въздишката си, мислейки си за противоречивите реакции на хората – почит към майчинството ѝ, но осъждане на избора ѝ на образование, признателност за благотворителността ѝ, но негодувание заради гардероба ѝ, най-вече удоволствие от красотата ѝ, но враждебност към обстоятелството, че произхожда от страна отвъд океана и принадлежи към нация, която те възприемаха като имперска сила и към която изпитваха неприязън заради факта, че подкрепя Франция в опитите ѝ да оказва влияние върху княжеството.

Според Грейс тези реакции бяха за предпочитане пред откритата враждебност, която Рение беше усе-